

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3S/52/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8021200525
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marianna Hirková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8021200525.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marianny Hirkovej a členiek senátu JUDr. Ľuboslavy Mruškovičovej a JUDr. Moniky Tobiašovej, v právnej veci žalobcu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, 812 85 Bratislava, proti žalovanému Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky, Námestie slobody 6, 810 05 Bratislava, za účasti ďalších účastníkov: 1.A. B., A. XXX/X, XXX XX C., 2.Bc. D. B., A. XXX/X, XXX XX C., 3. E. D., A. XXX/X, XXX XX C., v konaní o všeobecnej správnej žalobe proti rozhodnutiu žalovaného č. 27336/2019/SV/80000 zo dňa 30. októbra 2019, takto

rozhodol:

I. Z r u š u j e rozhodnutie žalovaného č. 27336/2019/SV/80000 zo dňa 30.10.2019 a rozhodnutie Okresného úradu Prešov, odbor výstavby a bytovej politiky číslo OU-PO-OVBP2-2019/18818/84653/ŠSS-KM zo dňa 22.07.2019.

II. Žiaden z účastníkov konania n e m á právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

I.
Priebeh administratívneho konania

Okresný úrad Prešov, odbor výstavby a bytovej politiky (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) rozhodnutím č. OU-PO-OVBP2-2019/18818/84653/ŠSS-KM zo dňa 22.07.2019 v mimo odvolacom konaní podľa § 65 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) zrušil rozhodnutie stavebného úradu Mesta Svidník (ďalej len „stavebný úrad“) č. 2284-16639/2018 zo dňa 07.01.2019, ktorým tento stavebný úrad povolil stavbu „Prestavba bytu č. XX“ v bytovom dome č. XXX umiestnenom na pozemku KN C XXX/XXX v k.ú. C., 2.poschodie, byt č. XX, pre stavebníkov ďalších účastníkov konania 1.a 2. (ďalej len „stavebníci“) ako stavbu dočasnú na dobu trvania nájomnej zmluvy uzatvorenej 17.09.2018 medzi Spoločenstvom vlastníkov bytov Ladomírka a stavebníkmi.

Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. 27336/2019/SV/80000 zo dňa 30. októbra 2019 podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zamietol spoločné odvolanie účastníkov konania 1. a 2. a rozhodnutie Okresného úradu Prešov, odboru výstavby a bytovej politiky č. OU-PO-OVBP2-2019/18818/84653/ŠSS-KM zo dňa 22.07.2019 potvrdil.

Proti rozhodnutiu žalovaného podal prokurátor Generálnej prokuratúry SR (ďalej len „prokurátor“) protest pod č. VI/1 Gd 84/21/1000-13 zo dňa 27.04.2021.

Rozhodnutím ministra č. 75/2021, číslo 31732/2021/OVOPP/74095-M minister dopravy a výstavby SR protestu prokurátora podľa § 24 ods. 8 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 153/2001 Z.z.“) nevyhovel.

II.

Zhrnutie napadnutého rozhodnutia

Žalovaný napadnuté rozhodnutie odôvodnil tým, že stavebný úrad konal v rozpore so zákonom, konkrétne s ust. § 3 ods. 1, 4 a 5 a § 32 ods. 1 správneho poriadku, keď v konaní nepostupoval v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a jeho rozhodnutie nevychádzalo zo spoľahlivo a dostatočne zisteného skutočného stavu veci. Neboli splnené všetky zákonné podmienky na vydanie stavebného povolenia : neboli preukázané iné práva k stavbe v zmysle ust. § 58 ods. 2 podľa § 139 ods. 1 písm. a/ stavebného zákona v spojitosti s § 8 ods. 2 písm. a/ vyhlášky č. 453/2000 Z.z. a najmä neboli dodržané príslušné ustanovenia bytového zákona ako osobitného predpisu (lex specialis) vzťahujúceho sa k predmetu veci; podľa § 9 ods. 1 písm. e/ vyhlášky č. 453/2000 Z.z. nebola predložená úplná projektová dokumentácia (chýbal projekt elektroinštalácie) a podľa § 62 ods. 3 stavebného zákona stavebný úrad nezabezpečil stanoviská dotknutých orgánov (VSD, a.s., ORHaHZ – predložený záznam v spise neobsahoval legislatívne požadované náležitosti), čím došlo k porušeniu § 140b ods. 1 stavebného zákona a § 8 ods. 2 písm. c/ vyhlášky č. 453/2000 Z.z.

Zo strany stavebného úradu došlo aj k porušeniu ust. § 60 ods. 1, 2 stavebného zákona. Stavebný úrad po preskúmaní žiadosti odvolateľov o stavebné povolenie nesprávne posúdil predložené doklady (odvolateľmi predloženou nájomnou zmluvou neboli preukázané „iné práva k stavbe“ v zmysle príslušnej legislatívy) a úplnosť žiadosti, v dôsledku čoho neupozornil odvolateľov na absenciu projektu elektroinštalácie, záväzného stanoviska dotknutých orgánov a súhlasu vlastníkov spoločenstva, pričom bolo povinnosťou stavebného úradu vyzvať odvolateľov na doplnenie žiadosti v stanovenej lehote a zároveň upozorniť, že v prípade nespĺnenia výzvy stavebné konanie zastaví.

Nebola splnená zákonná podmienka dvojtretinového súhlasu vlastníkov v zmysle príslušnej legislatívy: hlasovania dňa 06.05.2018 sa zúčastnilo 29 vlastníkov z celkového počtu 112, ktorí súhlasili s nájmom nebytových priestorov pre odvolateľov. Hlasovanie ako aj výsledok hlasovania bol v hrubom rozpore s ust. § 14 ods. 4 v spojení s § 14 ods. 3 bytového zákona v platnom znení v danom čase.

Nešlo o prestavbu bytu samotného, ale o zväčšenie bytu tak, že k bytu sa pripojí spoločný nebytový priestor (technický priestor za výťahovou šachtou), ktorý sa bude využívať ako šatník. Súčasne sa vytvorí nový priestor pre rozvádzač s meraním, t.j. išlo o zmenu účelu využívania priestoru, zmenu polohy technického vybavenia domu (elektrické merače, hlavný uzáver kúrenia) a stavebnú úpravu predmetného priestoru, ktorý tvorí súčasť spoločnej časti domu (v spise sa nenachádza pôvodná projektová dokumentácia bytového domu, z ktorej by bola zrejmá kvalifikácia priestoru, avšak je dôvodné predpokladať, že sa jedná o spoločnú časť domu nakoľko technický priestor je súčasťou schodiskového priestoru za výťahovou šachtou, v ktorom sa nachádzajú merače elektrickej energie a stúpačky – hlavný uzáver kúrenia k jednotlivým bytom). Aj keby sa jednalo len o spoločný nebytový priestor, v zmysle bytového zákona je potrebný súhlas vlastníkov nielen s nájmom, ale aj so zmenou účelu a prestavbou spoločného priestoru, a to dvojtretinovou väčšinou všetkých vlastníkov v zmysle ust. bytového zákona.

Pre vydanie stavebného povolenia odvolateľom nepostačovalo predloženie nájomnej zmluvy, stavebný úrad bol povinný skúmať či boli dodržané príslušné ustanovenia bytového zákona, najmä či bol predložený súhlas vlastníkov s nájmom priestoru, s jeho prestavbou (jednalo sa aj o zásah do nosnej konštrukcie bytového domu), so zmenou jeho účelu, ako aj s preložením spoločných elektromerov.

Žalovaný po dôkladnom zvážení veci s ohľadom na dodržanie jednotlivých zásad správneho konania, ako aj zásadu, že do právoplatne založených práv možno zasiahnuť len výnimočne a že uvedenú zásadu nemožno chápať tak, že tieto práva nemôžu byť dotknuté vôbec, zhodne s právnym názorom okresného súdu, konštatoval, že rozhodnutie stavebného úradu z hľadiska hmotného práva vykázalo nezákonnosť v dôsledku nedostatočne zisteného skutkového a právneho stavu. Záujem na dôslednom zachovaní zákonnosti a záujem nad dodržiavaním zákona jednoznačne prevyšuje nad právami nadobudnutými dobromyseľne.

III.

Zhrnutie argumentov žalobcu

Včas podanou správnou žalobou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného a rozhodnutia Okresného úradu Prešov, odbor výstavby a bytovej politiky zo dňa 22.07.2019.

Žalobca poukázal na znenie § 1 ods. 1 správneho poriadku a na jeho subsidiárne použitie aj v tých prípadoch, ak osobitný zákon subsidiárne použítie všeobecného predpisu o správnom konaní výslovne neobsahuje, pričom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo/202/2015 zo dňa 03.08.2016.

Žalobca tiež poukázal na § 3 ods. 1 správneho poriadku, ktoré zakotvuje princíp legality, v zmysle ktorého môžu štátne orgány, medzi ktoré patria pri rozhodovaní v oblasti verejnej správy aj orgány územnej samosprávy (§ 1 ods. 2 správneho poriadku) konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR).

V súvislosti s postupom žalovaného poukázal žalobca na § 59 ods. 1 správneho poriadku, podľa ktorého odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu. Ak pri tomto postupe zistí, že nebola naplnená niektorá z podmienok konania, teda absentuje zákonná pôsobnosť alebo zákon nedáva správne orgánu do dispozície právny prostriedok na realizáciu zákonom zverenej pôsobnosti, absencia právomoci na konanie vo veci, je povinný odvolací orgán v zmysle § 59 ods. 2 správneho poriadku napadnuté správne rozhodnutie zrušiť.

Rozhodnutie možno preskúmať v mimo odvolacom konaní za procesnej podmienky, že sa jedná o právoplatné rozhodnutie, pričom vecne príslušným na konanie je orgán najbližšieho vyššieho stupňa a súčasne osobitná právna úprava takýto postup nevyklučuje, t. j. neodníma orgánu podľa § 58 správneho poriadku z dispozície predmetný procesný inštitút (§ 1 ods. 1 posledná veta správneho poriadku), čím sa vytvára zákonná prekážka na konanie z dôvodu absencie pôsobnosti na konanie vo veci.

Ustanovenie § 4 ods. 3 zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 180/2013 Z.z.“) je podľa názoru žalobcu naplnením ustanovenia § 1 ods. 1 správneho poriadku, t. j. vymedzenia negatívnej pôsobnosti správneho poriadku, a to v zúžení rozsahu pôsobnosti okresného úradu v sídle kraja na konania o riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkoch vo vzťahu ku rozhodnutiam vyššieho územného celku alebo obce.

Analýzou zákonného vymedzenia rozsahu pôsobností orgánov územnej samosprávy a jej aplikáciou na ustanovenie § 4 ods. 3 zákona č. 180/2013 Z. z. dospel žalobca k záveru, že v alinei pod písm. a) zákonodarca obmedzil rozsah pôsobnosti okresného úradu v sídle kraja v odvolacom konaní iba vo vzťahu k rozhodovaniu orgánov územnej samosprávy výlučne vo veciach územnej samosprávy.

V alinei pod písm. b) § 4 ods. 3 zákona č. 180/2013 Z. z. však už zákonodarca nerozlišuje oblasť pôsobnosti subjektov územnej samosprávy vo vzťahu ku ktorej zakotvuje zákonnú prekážku na konanie o preskúmanie ich rozhodnutí v mimo odvolacom konaní.

Z jednotlivých alineií ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 180/2013 Z. z. teda vyplýva, že alinea prvá pod písmenom a) sa vzťahuje iba na pôsobnosť vo veciach územnej samosprávy. V druhej alinei pod písmenom b), zákonodarca neurčil vo vzťahu ku ktorej oblasti pôsobnosti subjektov územnej samosprávy sa má toto ustanovenie aplikovať, teda a contrario vzťahuje sa tak ku rozhodovaniu vo veciach územnej samosprávy i ku rozhodovaniu v oblasti prenesenej štátnej správy.

To, že zákonodarca mal zámer zúžiť pôsobnosť okresného úradu v sídle kraja vo vzťahu ku rozhodovacej činnosti subjektov územnej samosprávy podľa jednotlivých oblastí jej pôsobností našlo odraz v jednotlivých alineách ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 180/2013 Z. z.. Ak by takýto zámer zákonodarca nemal, upravil by rozsah pôsobností subjektov územnej samosprávy, ktorého by sa mali jednotlivé alinei ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 180/2013 Z. z. týkať, v návetí tohto ustanovenia a nebola by potrebná úprava rozsahu v jednotlivých alineách citovaného zákonného ustanovenia.

Žalobca poukázal aj na vzájomný vzťah zákona o miestnej štátnej správe a zákona č. 608/2003 Z. z. o štátnej správe pre územné plánovanie, stavebný poriadok a bývanie a o zmene a doplnení zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 608/2003 Z. z.“).

Zákon č. 608/2003 Z. z. vo všeobecnosti upravuje rozsah pôsobností a právomocí orgánov štátnej správy pre územné plánovanie, stavebný poriadok a bývanie a v rámci toho i rozsah právomocí okresných úradov v sídle kraja. Zákon o miestnej štátnej správe okrem iného ustanovuje pôsobnosť okresných úradov a v rámci toho i rozsah právomocí, ktorými okresné úrady v sídle kraja disponujú vo vzťahu ku posudzovaniu rozhodovania subjektov územnej samosprávy (§ 4 ods. 2 písm. c/ a d/ a § 4 ods. 3).

Z hľadiska posúdenia, ktorú z vyššie uvedených právnych úprav vymedzujúcich rozsah právomocí okresných úradov v sídle kraja vo vzťahu ku rozhodovaniu orgánov územnej samosprávy možno považovať za úpravu všeobecnú, a ktorú za úpravu špeciálnu treba vychádzať zo skutočností, že nakoľko zákon č. 608/2003 Z. z. nevymedzuje rozsah a konkrétny spôsob aplikácie jednotlivých procesných právomocí okresného úradu v sídle kraja vyplývajúcich vo vzťahu ku rozhodovaniu subjektov územnej samosprávy, je úprava obsiahnutá v tomto zákone úpravou všeobecnou. Zákonnú úpravu obsiahnutú v zákone o miestnej štátnej správe, ktorá rieši osobitosti procesnej právnej úpravy právomocí okresných úradov v sídle kraja vo vzťahu ku rozhodovaniu subjektov územnej samosprávy, potom treba považovať za úpravu špeciálnu.

Následne vychádzajúc z tejto úvahy je možné charakterizovať vzťah zákona č. 608/2003 Z. z. a zákona o miestnej štátnej správe z hľadiska interpretácie v nich obsiahnutých ustanovení týkajúcich sa úpravy pôsobností a právomocí okresných úradov v sídle kraja, ako vzťah všeobecnej úpravy (zákona č. 608/2003 Z. z.) ku úprave špeciálnej (zákona č. 180/2013 Z. z.).

Ohľadom tvrdenia vyplývajúceho z rozhodnutia ministra o nevyhovení protestu, žalobca uviedol, že v materiálnom právnom štáte, každý orgán verejnej moci má len také práva, aké mu zákon prizná; nemôže svoje práva rozširovať pomocou úvahy, čo by bolo, ak by dané právo nemal. „Kompetencia štátneho orgánu v právnom štáte nemôže byť implikovaná v právnej norme. Inak povedané, nemôže „vyplývať“ z ustanovenia zákona, napr. § 1 ods. 2“, ale musí byť v zákone výslovne určená.“ (Drgonec, J. Ústava Slovenskej republiky. Komentár. 3. vydanie. Šamorín, Heuréka 2012, s. 203).

Interpretačné problémy s ustanovením § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 180/2013 Z. z. žalobca dokumentoval i na rozhodnutí žalovaného č. 06838/2021/SV/04582 z 21.01.2021, ktorým ministerstvo zrušilo rozhodnutie Okresného úradu Prešov v mimo odvolacom konaní práve z dôvodov uvedených v proteste prokurátora.

IV.

Vyjadrenie žalovaného

Žalovaný konštatoval, že v danom prípade je kľúčovým vymedzenie vzťahu medzi zákonom č. 180/2013 Z. z. a zákonom č. 608/2003 Z. z. Žalobca vo svojom proteste vychádza z nesprávnej úvahy o tom, že zákon č. 608/2003 Z.z., ktorý vymedzuje pôsobnosť okresných úradov v sídle kraja, okrem iného, aj v oblasti stavebného poriadku, je všeobecným predpisom vo vzťahu k zákonu č. 180/2013 Z.z.. Z textu § 4 ods. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 608/2003 Z.z. vyplýva, že okresný úrad v sídle kraja je druhostupňovým orgánom, t. j. orgánom najbližšie vyššieho stupňa (§ 65 správneho poriadku) vo vzťahu k obciam v rámci konaní, kde obec je stavebným úradom. Tento zákon má povahu osobitného právneho predpisu oproti všeobecnému právnomu predpisu, ktorým je zákon č. 180/2013 Z. z. Vo všeobecnosti preto pôsobnosť a následne aj príslušnosť na správne konanie pre okresné úrady v sídle kraja, čo sa týka odvolacích konaní, ale aj konaní mimo odvolacieho konania, je daná zákonom č. 608/2003 Z. z. a nie zákonom č. 180/2013 Z. z. Zákon č. 608/2003 Z. z. žiadnym spôsobom neupravuje, ako v daných konaniach môže tento nadriadený orgán rozhodnúť a ani tieto konania a spôsoby rozhodovania neobmedzuje podľa toho, či ide o štátoprávny alebo samosprávny rozhodovací proces, čo podľa názoru žalovaného znamená, že môže rozhodnúť aj v tých intenciách ako bolo zrušenie rozhodnutia vydaného obcou mimo odvolacieho konania a ako bolo posudzované v tomto prípade.

Výklad, ktorý zvolil žalobca, by podľa žalovaného viedol k situácii, ktorá neprispieva právnej istote a zákonnosti. Ak by totiž v danom type správneho konania účastník konania podal riadny opravný prostriedok, rozhodol by o ňom okresný úrad v sídle kraja. V takom prípade by podľa prokurátora prieskum tohto rozhodnutia mimo odvolacieho konania bol prípustný, pretože sa preskúmava rozhodnutie okresného úradu a nie obce, zatiaľ čo ak by účastník konania tento prostriedok nevyužil, tak prieskum by možný nebol, lebo by stále išlo „len“ o rozhodnutie obce. Tento výklad, keď by možnosť využitia dozorového mimoriadneho opraveného prostriedku, ktorým prieskum rozhodnutia mimo odvolacieho konania je (bod 33 odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.06.2020, sp. zn. 10Sžk/58/2018), závisela výlučne od procesnej aktivity tretieho subjektu a nie od inštančne nadriadených orgánov, by bol popretím významu dozornej pôsobnosti nadriadených orgánov, a tým aj popretím dvojinstančne budovanej štátnej správy na našom území. O to viac uvedené platí, ak prieskum rozhodnutia mimo odvolacieho konania je zameraný na také vady zákonnosti, ktoré vyvierajú z porušenia hmotného práva (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 01.11.2002, sp. zn. 4Sž/31/2002), ale zároveň za súčasného rešpektovania dobromyseľne nadobudnutých práv účastníkov (R 27/2003). Inými slovami, prieskumom rozhodnutia mimo odvolacieho konania sa odstraňujú najťažšie vady zákonnosti, pričom záujem na ich odstránení je dokonca silnejší ako na zachovaní stavu právnej istoty nadobudnutej právoplatným rozhodnutím vo veci samej. Ak by sme preto akceptovali výklad prokurátora, došlo by k nemožnosti uplatnenia tohto inštitútu, a tým (paradoxne) v konečnom dôsledku k ochrane ťažkých väd v zákonnosti rozhodnutia správnych orgánov. Inými slovami, ochraňovali by sme nezákonnosť rozhodnutí, čo určite nebolo cieľom a úmyslom zákonodarcu.

Vzhľadom na uvedené navrhol žalovaný rozhodnúť o žalobe podľa § 190 SSP a túto ako nedôvodnú zamietnuť.

V.

Vyjadrenia ďalších účastníkov

A. B. a F. D. B. uviedli, že sa stotožňujú so žalobou a navrhli vyhovieť žalobe.

E. D. uviedla, že sa pripája k stanovisku žalovaného. Okresný úrad v sídle kraja má právomoc preskúmať rozhodnutie stavebného úradu vo Svidníku mimo odvolacieho konania podľa zákona č. 608/2003 Z.z. Navrhla žalobu ako bezdôvodnú zamietnuť.

VI.

Posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právne argumenty

Krajský súd v Prešove ako správny súd vecne príslušný podľa § 10 SSP a miestne príslušný podľa § 13 ods. 1 SSP preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal v rozsahu žalobných dôvodov v zmysle § 134 ods. 1 SSP, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného a v zmysle § 107 ods. 1 písm. a) SSP na prejednanie veci nariadil pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo dňa 01.12.2022. Na pojednávaní sa zúčastnil zástupca žalobcu, ktorý v plnom rozsahu zotrval na žalobných dôvodoch uvedených v žalobe. Žalovaný sa nezúčastnil, svoju neúčasť ospravedlnil, preto súd pojednával a rozhodol v neprítomnosti riadne predvolaného žalovaného v súlade s ust. § 114 SSP.

Z ďalších účastníkov konania sa zúčastnila pojednávania F. D. B., ktorá sa pripojila k prednesu a návrhu žalobcu. A. B. a E. D. sa pojednávania nezúčastnili. A. B. svoju neúčasť ospravedlnil mailovým podaním. Za E. D. sa na pojednávanie dostavila jej matka, ktorá však podľa § 51 ods. 2 SSP, vzhľadom k tomu, že súd zistil, že nemá vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, nemohla ju na pojednávaní pred správnym súdom zastupovať. Preto súd pojednával a rozhodol aj v neprítomnosti riadne predvolaných ďalších účastníkov konania v súlade s ust. § 114 SSP.

Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

Podľa § 45 ods. 1 SSP prokurátor je oprávnený podať správnu žalobu podľa § 6 ods. 2 písm. a) až d) proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy, proti ktorému podal protest, ktorému nebolo vyhovené.

Podľa § 178 ods. 2 SSP prokurátor môže podať správnu žalobu proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy, ak orgán verejnej správy nevyhovel jeho protestu a nezrušil ním napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie.

Podľa § 23 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. prokurátor je oprávnený podať protest proti správnym aktom orgánov verejnej správy uvedeným v § 21 ods. 1 písm. a), ktorými bol porušený zákon alebo iný všeobecne záväzný právny predpis.

Podľa § 24 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. účastníkmi konania o proteste prokurátora sú tí, ktorí boli alebo mali byť podľa osobitného predpisu účastníkmi konania pred orgánom verejnej správy, v ktorom bolo vydané protestom napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie. Ak protestom napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie bolo vydané v administratívnom konaní, v ktorom nebol osobitným predpisom výslovne ustanovený okruh účastníkov konania, účastníkmi konania o proteste prokurátora sú tí, ktorých práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti by mohli byť rozhodnutím o proteste priamo dotknuté.

Podľa § 24 ods. 3 zákona č. 153/2001 Z. z. prokurátor podáva protest orgánu verejnej správy, ktorý rozhodnutie alebo opatrenie vydal.

Podľa § 24 ods. 6 zákona č. 153/2001 Z. z. ak orgán verejnej správy nemieni protestu vyhovieť alebo mu mieni vyhovieť iba čiastočne, predloží ho do 30 dní od jeho doručenia spolu so spisovým materiálom a vyjadreniami účastníkov konania na rozhodnutie svojmu bezprostredne nadriadenému orgánu, dozerajúcemu orgánu alebo orgánu oprávnenému na rozhodovanie o opravnom prostriedku (ďalej len „nadriadený orgán“) a o tomto postupe upovedomí v rovnakej lehote prokurátora. Nadriadený orgán o proteste rozhodne do 30 dní od jeho predloženia. Ústredný orgán štátnej správy predloží v takom prípade protest na rozhodnutie svojmu vedúcemu a upovedomí o tom prokurátora; vedúci ústredného orgánu štátnej správy rozhodne o proteste do 30 dní od predloženia na základe návrhu ním ustanovenej komisie.

Podľa § 24 ods. 8 zákona č. 153/2001 Z. z. ak sa nadriadený orgán domnieva, že protest nie je dôvodný, rozhodne o jeho nevyhovení.

Podľa § 1 ods. 1 správneho poriadku tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 5 správneho poriadku na konanie sú vecne príslušné správne orgány, ktoré určuje osobitný zákon; ak osobitný zákon neustanovuje, ktorý orgán je vecne príslušný, rozhoduje obec.

Podľa § 59 ods. 1, 2 správneho poriadku odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni. Ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

Podľa § 65 ods. 1 správneho poriadku rozhodnutie, ktoré je právoplatné, môže z vlastného alebo iného podnetu preskúmať správny orgán najbližšie vyššieho stupňa nadriadený správne orgánu, ktorý toto rozhodnutie vydal (§ 58), ak ide o rozhodnutie ústredného orgánu štátnej správy, jeho vedúci na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie (§ 61 ods. 2).

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 180/2013 Z. z. pôsobnosť okresných úradov ustanovuje tento zákon a osobitné zákony.

Podľa § 4 ods. 3 písm. a) zákona č. 180/2013 Z. z. okresný úrad v sídle kraja nemôže zmeniť v odvolacom konaní rozhodnutie vyššieho územného celku alebo rozhodnutie obce, ak bolo vydané vo veciach územnej samosprávy.

Podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 180/2013 Z. z. okresný úrad v sídle kraja nemôže preskúmať rozhodnutie vyššieho územného celku alebo rozhodnutie obce mimo odvolacieho konania.

Podľa § 1 ods. 1 písm. a) až d) zákona č. 608/2003 Z. z. štátnu správu na úsekoch územného plánovania, stavebného poriadku a bývania vykonávajú: a) ministerstvo, b) obvodný úrad v sídle kraja, c) obec v rozsahu ustanovenom osobitnými predpismi, d) Slovenská stavebná inšpekcia v rozsahu ustanovenom osobitným predpisom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. b) bod 1 zákona č. 608/2003 Z. z. obvodný úrad v sídle kraja na úseku stavebného poriadku vykonáva štátnu stavebnú správu v druhom stupni vo veciach, v ktorých v správnom konaní v prvom stupni koná obec ako stavebný úrad.

Predmetom preskúmania na základe žaloby podanej prokurátorom podľa § 45 ods. 1 SSP je rozhodnutie správneho orgánu, ktoré v poslednom stupni správneho konania zakladalo, menilo alebo zrušovalo oprávnenia a povinnosti fyzických a právnických osôb (stanovisko správneho kolégia NS SR sp.zn. Snj 124/00 z 30.11.2001, uznesenie NS SR sp.zn. 6 Sžp/1/2012 z 26.9.2012) a proti ktorému prokurátor neúspešne podal protest.

Žalobca v podanom proteste proti rozhodnutiu žalovaného č. 27336/2019/SV/80000 zo dňa 30. októbra 2019 tvrdil, že prvostupňový správny orgán nemal právomoc zrušiť rozhodnutie Mesta Svidník č. 2284-16639/2018 zo dňa 07.01.2019 postupom podľa § 65 správneho poriadku mimo odvolacieho konania, keďže takýto postup je vylúčený ustanovením § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 180/2013 Z. z.

Žalobca obsahom svojich žalobných námietok v zmysle § 134 ods. 1 SSP pre správny súd záväzným spôsobom vymedzil predmet tohto konania, preto predmetom súdneho prieskumu v tomto konaní bolo iba posúdenie otázky súvisiacej s tvrdenou nezákonnosťou napadnutého rozhodnutia z dôvodu nereflexovania nedostatku právomoci prvostupňového správneho orgánu na postup podľa § 65 správneho poriadku.

Správny súd považoval za kľúčové z hľadiska posúdenia relevantnosti žalobných námietok v prvom rade vysporiadať sa s otázkou vzťahu subsidiarity právnych predpisov. Žalobca vo svojej žalobnej argumentácii tvrdil, že dotknuté ustanovenie § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 180/2013 Z. z. je potrebné vnímať ako lex specialis ku všeobecnej procesnoprávnej úprave opravných prostriedkov, ktorá je aj vo vzťahu k rozhodovaniu správnych orgánov v oblasti stavebného poriadku obsiahnutá v správnom poriadku. Pokiaľ teda tento predpis v § 4 ods. 3 písm. b) výslovne stanovuje, že okresný úrad v sídle kraja nemôže preskúmať rozhodnutie vyššieho územného celku alebo rozhodnutie obce mimo odvolacieho konania, vzťahuje sa toto obmedzenie na rozhodnutia obce alebo vyššieho územného celku bez ohľadu na oblasť výkonu verejnej správy, v ktorej boli vydané.

Rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu tak bolo podľa žalobcu vydané orgánom, ktorý na jeho vydanie nemal právomoc, preto malo byť žalovaným na základe odvolania podaného stavebníkmi zrušené ako nezákonné (nulitné).

Naopak, žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe, ako aj v rozhodnutí číslo 75/2021, číslo: 31732/2021/OVOPP/74095-M, ktorým nevyhovel protestu prokurátora dôvodil, že kompetenčný predpis č. 180/2013 Z. z. je predpisom všeobecným, keďže stanovuje pôsobnosť okresných úradov v sídle kraja vo všeobecnosti, bez väzby na konkrétnu oblasť výkonu verejnej správy, zatiaľ čo osobitným predpisom upravujúcim pôsobnosť a právomoc okresného úradu v sídle kraja na úseku stavebného poriadku je zákon č. 608/2003 Z. z., ktorý v § 4 ods. 1 písm. b) bod. 1 stanovuje, že okresný úrad v sídle kraja je druhostupňovým orgánom, t.j. orgánom najbližšie vyššieho stupňa (§ 65 správneho poriadku) vo vzťahu k obciam v rámci konaní, kde obec je stavebným úradom.

Správny súd pri hľadaní odpovede na nastolené právne argumenty považoval za významné východisko ďalších úvah v prvom rade to, že sporná právna otázka sa týka možnosti uplatnenia konkrétneho procedurálneho postupu (preskúmania rozhodnutia mimo odvolacieho konania podľa § 65 správneho poriadku) konkrétnym druhom orgánu verejnej správy (okresný úrad v sídle kraja) v konkrétnom type správneho konania (v konaní vedenom na úseku stavebného poriadku).

Vychádzajúc z citovaných ustanovení dotknutých právnych predpisov je možné konštatovať, že zákon č. 608/2003 Z. z. je z hľadiska predmetu právnej regulácie nepochybne predpisom špeciálnym vo vzťahu k zákonu č. 180/2013 Z. z., keďže zakotvuje pôsobnosť orgánov verejnej správy, medzi ktoré patrí aj okresný úrad v sídle kraja, v špecifickej oblasti právom regulovaných spoločenských vzťahov, konkrétne na úseku stavebného poriadku. Pôsobnosť okresného úradu v sídle kraja je v tomto prípade konkretizovaná ustanovením, že tento vykonáva v danej oblasti štátnu správu v druhom stupni, ak v prvom stupni koná obec ako stavebný úrad.

Zákon č. 608/2003 Z. z. je teda z hľadiska svojho obsahu predpisom hmotnoprávnym, obsahujúcim kompetenčné administratívnoprávne normy vzťahujúce sa na oblasť územného plánovania, stavebného poriadku a bývania. Tento právny predpis teda zakotvuje základný katalóg pôsobnosti a právomoci vymedzenej skupiny orgánov verejnej správy, nestanovuje však, akými konkrétnymi procedurálnymi formami môžu predmetné orgány verejnej správy (aj okresný úrad v sídle kraja) v rámci stavebného konania svoju právomoc realizovať v rámci aplikačných rozhodovacích procesov.

Právnym predpisom upravujúcim rozhodovací proces na úseku stavebného konania je zákon č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“). Tento právny predpis resp. jeho procesné ustanovenia upravujú osobitným spôsobom niektoré inštitúty správneho konania na danom úseku, neobsahuje však osobitnú právnú úpravu riadnych ani mimoriadnych opravných prostriedkov.

Podľa § 140 stavebného zákona sa na konanie podľa tohto zákona, ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.

Stavebný zákon žiadne ustanovenie, ktoré by vylučovalo aplikáciu všeobecného predpisu o správnom konaní vo vzťahu k uplatniteľnosti opravných prostriedkov v konaniach na úseku stavebného poriadku neobsahuje.

Na základe uvedeného je možné ustáliť, že pri určení konkrétnych procesných inštitútov, ktoré má okresný úrad v sídle kraja k dispozícii pri realizácii svojej pôsobnosti druhostupňového orgánu vecne príslušného v konaniach, v ktorých v správnom konaní v prvom stupni koná obec ako stavebný úrad, je potrebné vychádzať z ustanovení správneho poriadku.

Limity použiteľnosti procesných inštitútov upravených v tomto všeobecnom predpise správneho procesného práva sú dané pôsobnosťou správneho poriadku vymedzenou v § 1 ods. 1, osobitne princípom subsidiarity vyjadreným formuláciou „ak osobitný zákon neustanovuje inak“.

Osobitný zákon môže okrem úplného vylúčenia správneho poriadku stanoviť vzťah k správnomu poriadku aj negatívnym vymedzením tých ustanovení správneho poriadku, ktoré sa pri danom osobitnom rozhodovacom postupe nepoužijú.

Takýmto osobitným predpisom je vo vzťahu k procesnoprávnej regulácii podľa názoru správneho súdu aj zákon č. 180/2013 Z. z., ktorý v § 4 ods. 3 stanovil osobitné pravidlá uplatňovania opravných prostriedkov a prostriedkov inštančného dozoru. Osobitosť v porovnaní so správny poriadkom spočíva v konkrétnosti tejto právnej úpravy, ktorá z celej skupiny správnych orgánov rozhodujúcich v oblasti verejnej správy vymedzenej v § 1 ods. 1 správneho poriadku vyčlenila konkrétny orgán štátnej správy (okresný úrad v sídle kraja) a konkrétny prostriedok inštančného dozoru (prieskum rozhodnutia mimo odvolacieho konania), ktorý tento orgán nemá právomoc využiť v presne stanovenom okruhu prípadov

(ak rozhodovala obec alebo samosprávny kraj). Obdobný postup zákonodarca zvolil v § 4 ods. 3 písm. a) zákona č. 180/2013 Z. z., kde osobitným spôsobom (oproti všeobecnej úprave správneho poriadku) obmedzil právomoc okresného úradu v sídle kraja ako odvolacieho orgánu vo veciach, v ktorých v správnom konaní v prvom stupni rozhoduje obec alebo vyšší územný celok, ktorý sa nachádza v jeho územnom obvode, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Aj toto obmedzenie je nepochybne osobitným ustanovením k ustanoveniam o odvolaní podľa § 53 a nasl. správneho poriadku, keďže na rozdiel od § 59 ods. 2 správneho poriadku neumožňuje konkrétnemu orgánu zo skupiny správnych orgánov (okresný úrad v sídle kraja) uplatniť konkrétny procesný postup v odvolacom konaní (zmena rozhodnutia) vo vzťahu ku konkrétnej skupine rozhodnutí (rozhodnutia vydané obcou alebo vyšším územným celkom vo veciach územnej samosprávy).

Ustanovenie § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 180/2013 Z. z. je preto možné podľa názoru správneho súdu vnímať ako osobitnú kompetenčnú právnu normu, ktorá negatívnym spôsobom vymedzuje rozsah právomoci konkrétneho typu orgánov štátnej správy uplatniteľných voči rozhodnutiam vydaným v prvom stupni obcou alebo vyšším územným celkom. Táto kompetenčná právna norma sa týka procesnoprávných inštitútov, preto je možné ju vnímať ako osobitnú právnu úpravu k správnomu poriadku v intenciách subsidiarity vyplývajúcej z § 1 ods. 1 správneho poriadku.

S ohľadom na to, že v danom prípade ide o vymedzenie právomoci orgánu verejnej moci, je potrebné pri akomkoľvek rozširujúcom výklade tohto ustanovenia postupovať čo najzdržanlivejšie, s ohľadom na limity výkonu verejnej moci vyplývajúce z čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a s nimi úzko súvisiaci princíp právnej istoty.

Pokiaľ teda zákonodarca na rozdiel od § 4 ods. 3 písm. a) zákona č. 180/2013 Z. z. nelimitoval okresný úrad v sídle kraja z hľadiska jeho právomoci iba vo vzťahu k rozhodovacej činnosti v oblasti územnej samosprávy, bolo by v rozpore s princípmi výkladu kompetenčných noriem rozšíriť interpretáciou právomoc orgánu štátnej správy oproti gramatickému výkladu iba výkladom teleologickým resp. poukazom na racionalitu zákonodarcu, ako na to v rámci svojho vyjadrenia poukázal žalovaný.

V danom prípade totiž nejde o medzeru v zákone, pri ktorej by niektorá oblasť právnych vzťahov nebola upravená, ale o výslovnú právnu úpravu kompetencie orgánu štátnej správy osobitným zákonom obmedzujúcim časť právomoci orgánov štátnej správy v rámci právnoaplikačných procesov. Táto úprava sa síce môže javiť žalovanému ako nedôvodná či dokonca rozporná s cieľom a úmyslom zákonodarcu, zároveň však podľa názoru správneho súdu striktná a doslovná aplikácia tejto normy je s prihliadnutím na požiadavku právnej istoty a bezrozpornosti správneho poriadku akceptovateľná a podľa názoru správneho súdu nespôsobuje stav, pri ktorom by dochádzalo k zásadnému popretiu alebo obmedzeniu verejných subjektívnych práv účastníkov konania. Negatívny dopad skúmanej právnej úpravy sa prejaví v zásade iba v kompetenčnej výbave správnych orgánov a v značnom limitovaní ich možnosti zrušiť prostriedkami inštančného dozoru tie rozhodnutia, u ktorých by dospeli k záveru o existencii väd zákonnosti vyplývajúcich z hmotného práva.

Nástrojom na odstránenie tohto žalovaným poukazovaného negatívneho javu, ktorý je neželaným dôsledkom kompetenčnej normy § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 180/2013 Z. z. však podľa správneho súdu nemôže byť rozširujúca interpretácia vedúca k dotváraniu kompetenčnej normy.

Nevyhnutná zdržanlivosť pri interpretácii kompetenčných noriem je daná v prvom rade rešpektovaním princípu právnej istoty. Doktrína v tejto súvislosti uvádza, že v prípade kompetenčných pravidiel napr. pri procesnom práve v podobe ustanovení upravujúcich vecnú a miestnu príslušnosť, je práva istota dotknutá v extrémnej výške. Z tohto dôvodu je neprípustné dotváranie teleologických medzier, ktoré môžu v kompetenčných katalógoch vzniknúť (Melzer, F.: Metodologie nalézání práva. Úvod do právní argumentace. 1. vydání. Praha : C. H. Beck. 2009, s. 238).

Obdobne v tejto súvislosti judikoval aj Ústavný súd ČR, ktorý v rozhodnutí I. ÚS 318/06 zo dňa 13.12.2007 uviedol, že pokiaľ ustanovenie smeruje k stanoveniu pôsobnosti orgánu verejnej moci, potom neexistuje oprávnenie vyplňovať prípadné medzery.

Jednoznačne sa v tejto súvislosti vyjadril aj Najvyšší správny súd ČR, ktorý napr. v uznesení zo dňa 17. 12. 2008, č. j. Komp 1/2008-107 konštatoval, že na založenie právomoci rozhodovať o odvolaní je potrebná výslovná kompetenčná norma.

V súvislosti s potrebou jednoznačne stanovených a interpretovateľných právomocí Najvyšší správny súd ČR v rozsudku č. k. 7 Afs 111/2009-64 z 25. novembra 2009 dôvodil, že „pri vymezení právomocí správních orgánů je nutno striktně trvat na ústavním požadavku, aby byly dostatečně určité a jasne stanovený zákonem (čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Znamená to, že taková pravomoc musí být zásadne výslovně v zákone zakotvena, a to s patričnou mírou konkrétnosti a určitosti, aby bylo již ze samotné dikce zákona ve všech podstatných rysech zřejmé, jakým způsobem a za jakých podmínek může orgán veřejné moci jednat a svým jednáním zasahovat do právní sféry soukromých osob. Výjimky z uvedeného pravidla platí pouze pro tzv. „implicitní pravomoci“, tedy pravomoci, které sice výše uvedeným způsobem nejsou zakotveny, avšak které jsou nezbytně třeba k rádnému uplatňování jiných, ústavně predepsaným způsobem zakotvených právomocí, bez jejichž existence by jiné pravomoci nemohly být rádně uplatňovány, a které jsou obsahově vymezeny tak, že se striktně drží ústavně legitimního účelu, k jehož realizaci jsou uplatňovány a který je shodný či úzce spojený s účelem oněch jiných právomocí, a pouze tím nejšetrnějším rozumne dosažitelným způsobem zasahují do právní sféry soukromých osob.“

Dôvodom, pre ktorý je potrebné odmietnuť preklenutie nevyhovujúcej právnej úpravy rozširujúcim výkladom vedúcim k odvodeniu prieskumnej právomoci okresného úradu v sídle kraja, je teda v neposlednom rade aj skutočnosť, že dôsledkom takejto rozširujúcej interpretácie opierajúcej sa iba o výklad hmotnoprávných kompetenčných noriem uvedených v zákone č. 608/2003 Z. z. budú aj rozhodnutia, ktoré môžu mať aj pri rešpektovaní добромyselне nadobudnutých práv zásadný dopad aj na subjektívne práva tretích osôb. Z tohto dôvodu neprichádza v danom prípade do úvahy ani uplatnenie doktríny tzv. implicitných právomocí, ku ktorej sa vo svojej rozhodovacej praxi prihlásil aj Ústavný súd SR (sp. zn. III. ÚS 588/2016).

Pokiaľ žalovaný poukázal v rámci svojej argumentácie na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.06.2020, sp. zn. 10Sžk/58/2018 správny súd k tomu uvádza, že v odôvodnení predmetného rozsudku sa najvyšší súd ako súd kasačný otázkou právomoci okresného úradu preskúmať rozhodnutie obce ako stavebného úradu explicitne nezaoberal a vôbec sa k tejto otázke nevyjadril.

S ohľadom na už zmieňovaný princíp právnej istoty, ktorý je vo vzťahu ku kompetenčným normám osobitne akcentovaný aj s ohľadom na znenie čl. 2 ods. 2 Ústavy SR nie je podľa správneho súdu možné vyvodzovať všeobecne platné a záväzné závery o tom, či určitý orgán štátnej správy disponuje konkrétnou právomocou s priamym dopadom na práva a povinnosti osôb v oblasti verejnej správy z „mlčania súdu“ v individuálnom rozhodovanom prípade a to aj napriek tomu, že ide o otázku na ktorú súdy podľa § 134 ods. 2 písm. b) v spojení s § 453 ods. 2 SSP prihládajú bez ohľadu na žalobné body.

Správny súd teda dospel na základe uvedených úvah k záveru, že ustanovenie § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 180/2013 Z. z. sa vzťahuje aj na rozhodnutia vydané obcami na úseku stavebného poriadku, preto okresný úrad v sídle kraja nemôže tieto rozhodnutia preskúmať mimo odvolacieho konania postupom podľa § 65 správneho poriadku. Na uvedenú skutočnosť mal žalovaný ako odvolací orgán v zmysle § 59 ods. 1 správneho poriadku prihládnuť a odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového orgánu zrušiť ako nezákonné.

Napokon nad rámec doposiaľ uvedeného správny súd uvádza, že pokiaľ žalovaný dospel k záveru, že ustanovenie § 4 ods. 3 písm. b) zákona č. 180/2013 Z. z. v konfrontácii s ustanoveniami zákona č. 608/2003 Z. z. spôsobuje interpretačné problémy vedúce k rozdielnej aplikačnej praxi na úrovni jednotlivých okresných úradov v sídle kraja, ako na to upozornil v žalobe a jej prílohách aj žalobca, má možnosť v tomto smere vyvinúť relevantnú aktivitu v rámci jeho právomoci vyplývajúcej z § 37 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov, podľa ktorého ministerstvá a ostatné ústredné orgány štátnej správy sa starajú o náležitú právnu úpravu vecí patriacich do ich pôsobnosti. Pripravujú návrhy zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, zverejňujú ich a po prerokovaní v pripomienkovom konaní predkladajú vláde; dbajú aj o dodržiavanie zákonnosti v oblasti svojej pôsobnosti.

S ohľadom na vyššie uvedené správny súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná a napadnuté rozhodnutie žalovaného a rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa zrušil z dôvodov podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP.

O trovách konania rozhodol správny súd v zmysle § 170 písm. c) SSP a účastníkom konania nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súdu oprávnenému subjektu, ktorú je potrebné podať na Krajský súd v Prešove (§ 443 ods. 1 v spojení s § 444 ods. 1 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“), návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 1, 2 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d), je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 ods. 1, 2 SSP).